

KPO – Racing Minutes - Křivoklátské peklo

Když se zamyslíme nad tím, kolik závodů středočeského poháru UAC je „stavěno“ pro vrchaře zjistíme, že Křivoklátské peklo je jedním z mála, který by se do této kategorie dal zařadit. Jezdci v tomto závodě absolvují 4x nechvalně proslulé křivoklátské kostky, po nichž ovšem trápení nekončí a následuje další 1,5 kilometru stoupání. V každém kole kromě startovního byla navíc vypsána na vrcholku stoupání prémie. Tolik k profilu.

V sobotu se konal již 4. Ročník Křivoklátského pekla, zařazený jako 11. závod silničního poháru UAC. Na startu se kromě známých tváří, objevujících se pravidelně na startu závodů UAC, objevil i vynikající vrchař David Jeřábek a při letošní formě Pavla Červenky jsme mohli skutečně očekávat vynikající sportovní souboj.

Počasí bylo pro závodění optimální, ovšem pouze z hlediska teploty. Vítr foukal snad tím nejhorším možným směrem. Na relativně rovinaté části a otevřeném prostoru foukal jezdcům ze směru „západo západo sever“ a důkladně prověřil odolnost na terezínech. Závod v těchto podmínkách tedy dával výhodu i pro nevrchařské typy závodníků.

Na startu se kategorii AB objevilo téměř 50 závodníků.

Za KPO se na start postavil Honza Procházka, Pavel Marhold (hoši, není už načase konečně se do UAC zaregistrovat?) a já.

Před startem jsme byli upozorněni ředitelem závodu na štěrku nacházejícím se v rychlém sjezdu do městečka a v 10:00 se vystartovalo. Po výjezdu na vrchol křivoklátského stoupání následovalo příjemné zjištění – jediný, podle očekávání rozbitý, úsek na okruhu (když nepočítáme kostky) byl opraven. Až do nájezdu na

hlavní silnici směřující do městečka se nedělo nic. Před přicházejícím sjezdem ovšem došlo na tvrdý boj o pozice. V relativně obtížném sjezdu navíc vylepšeném o štěrku, po kterém krátce následuje hlavní stoupání, se rozhodně vyplatí být vepředu. Mě se podařilo vystihnout ten správný okamžik a dopředu si najet. Sjezd v prvním kole se tedy obešel bez problémů. V následném stoupání se podle očekávání po prvních několika stech metrech na čele usadil Pavel Červenka (Cyklo Kern) následovaný Jeřábkem (EMS Eltech) a Zahrádkou (Viessmann). Popravdě jsem se ani nesnažil udržet tempo s první skupinou, která je výkonnostně přeci jen jinde, spíše jsem si hlídal známé tváře. Po nájezdu do druhého kola a krátkém pokusu o dojetí první skupiny ve spolupráci s Pavlem Ničem (SP Kolo) - na větru pracoval spíše Pavel – jsme byli dostiženi několikačlennou skupinou, ve které jsme pokračovali. Po pár kilometrech jsme dojeli Václava Cafourka (SOS) odpadnuvšího z první skupiny. V relativně silné osmičlenné skupině jsme opět bezpečně dojeli až pod křivoklátský kopec, ve kterém tempu nestačili dva závodníci a další dva Milan Miller (CK Královice) s Jakubem Želinou (TJ Sokol Králův Dvůr) v kopci mírně odskočili. Ve čtyřech jsme je tedy začali intenzivně sjíždět. Naše snaha ovšem výsledek nepřinesla, v předposledním stoupání jsme ztratili ze skupiny dalšího jezdce a dostiženi dvou před námi tedy vzalo za své. Ve třech jsme pokračovali v rovnoměrném tempu a před sjezdem do Městečka dostihujeme Procházku (Cyklo Vetas Team). Nacházíme se v relativně zajímavé situaci. Všichni závodníci v naší skupině totiž jsou registrováni v UAC a nikdo tedy nemůže kalkulovat s tím, že případný příchodí mu nesebere body. Po nájezdu do cílového stoupání se mi podařilo vytvořit si několikametrový náskok, který jsem na následujícím kilometru ještě zvětšil, nikdo ze skupiny již nereagoval.

Stupně vítězů v prvním balíku si podle očekávání rozebrali Zahrádka, Červenka a Janoušek. Z oddílového pohledu jsme také nedopadli špatně – Honza dojel na solidním 17. místě, já 22. a Pavel 42.

Letošní „Peklo“ lze tedy označit za vydařené. Rozhodně pozitivně hodnotím počínání závodníků v prvním kole, kdy se sjezd s nahlášeným štěrkem jel skutečně s rozumem.

Vít Černý, KPO

Výsledky a fotogalerie hledejte na
www.sostym.com
www.uac.cz
www.racergallery.com

foto: Markéta Volfová

Křivoklátské opředený zkušenosti

Jedná se o dvě naprosté bolí a druhá taky výjezd kolem technický sjezd do každý jeden úsek se jede po kostkách.

Další z věcí je snad už jen ta, že pořadatel každoročně zařídí smlouvu s ďáblem a tudíž je počasí skvělé. Ale hlavně a co je důležitější organizačně a zajištěním trati se jedná o absolutní špičku. Skutečně člověk nemusí nic řešit a stačí jen jet. Tedy pokud na to má, takže i já přidám trošku do mlýna a napíšu jak se mi jelo vzadu.

Jako obvykle se na startu sešla skvělá družina bojovníků a co se týče prvních dvaceti dorazivších do cíle, tak i slušných pekelníků. Radost z očekávaného potrápění byla na všech viditelně vidět a upozornění na štěrku ve sjezdu po čertech pekelném to ještě umocnila.

Hned po startu se vyrazilo pro mě obvyklým stylem na plné kule. Zcela překvapivě jsem na první kopec dojel v hlavním poli, ale žaludek se už hlásil o slovo. Má euforie skončila hned po prvním sjezdu. V dalším stoupání které není sice tak prudké, tělo řeklo dost a já se opět uklidil tam, kam patřím. Sice mě to mrzelo, ale za každou cenu se snažit uvíset by byla taktická chyba. Tentokrát jsem tu pilulku hořkosti spolknul celkem odevzdaně a připravoval se na dlouhou časovku. Dlouho jsem našťestí nečekal. Smířen s tím že mě dojíždí druhý balík, jsem jen vyčkával až mě dojedou. K mému údivu to byla hrstka ze zadních pozic a tudíž ještě nebylo tak úplně po boji.

foto: Markéta Volfová

Další z klasik UACu, kterou je chyba vynechat je peklo. Dnes jde už o mýty závod, kterýžto ještě umocňují jednotlivých účastníků.

závod který má ve svém profilu lahůdky, přičemž jedna hodně potrápí. Ta první je famózní hradu Křivoklát a ta druhá je obce Městečko. Samozřejmě že

Peklo se samozřejmě odehrávalo ve dvou rovinách. Ta jedna je kopec v Křivoklátě a ta druhá byl velmi selektivní vítr ihned na nechráněných místech mimo les. Takže jsme chtěli nechtěli museli roztočit kolotoč. Nikomu se moc nechtělo ale nic naplat. Před sjezdem do Městečka jsem si zkusil ještě tak dva nástupy, aby Křivoklátský kopec zchladil moje nadšení. Historie se opět opakovala a mě doslova umřely nohy. V tu chvíli jsem se opět chystal to nahoře zapíchnout s tím, že takhle se honit taky nemusím. No upřímně mě to přestalo bavit. Petr Pohořalý mě nahoře sice povzbuzoval, ale na mě to mělo spíš demoralizující prvek. Naštěstí dobrá věc se podařila. Tělo opět ožilo a ve chvíli kdy se ke mně přiblížila skupina pekelníků z druhého balíku, jsem se už pohyboval ve zvlněném terénu. Z radosti jsem uvítal možnost se svést a to jsem taky učinil. Navíc sledovat nádherné střídání na ukázkovém terezíně taky za to stálo. Samozřejmě že na Křivoklátě se historie neopakovala, jen pokračovala. Krize dostoupila vrcholu a jediné co mi utkvělo v paměti bylo to, aby už to drncání skončilo. Nějak jsem to dobojoval nahoru a zcela vědomě čekal na záchranu v podobě dalšího balíčku odpadlíků. V lese jsem pak minul ještě Kubu Charváta, který byl rozhodně víc než jen našťavaný.

Musím ovšem doda, že důvody které ho k tomu vedly, jsem také poznal. Dočkal jsem se. K mému rozčarování ovšem jsem čekal větší spolupráci ve skupině. Ale zřejmě už nebylo sil. Na větru se doslova kriticky zpomalovalo. Párkrát jsem to chtěl rozjet, ale bohužel. Za mnou díry a nikdo. Ještě před sjezdem do Městečka jsem to párkrát rozjel a nakonec jsem tu skupinku trochu potřhal. Dilem jsem to učinil po té co jediný kdo skupinku tahal byl pro mě neznámý kolega a pomocník Michala Starka z CKKV. Ve chvíli kdy za to vzal Michal, jsem taky přiložil nohu k dílu, ale v kopci Křivoklátském jsem bez boje jen lehce točil. Blížilo se moje peklo a posledních dvacet výživných km.

Posledních dvacet bylo peklo. Docházeli tekutiny a záda řekla ne. Tj. že při každém sjezdu jsem si musel sednout na rámovou trubku a riskovat naklepané oříšky, anebo totální zablokování zad. Moje jízda by musela připomínat pro neznalého, výletníka v hodně povznesené náladě. Mě ovšem do zpěvu nebylo. Na rovině proti větru jsem se tak zabral, že jsem málem hupsnul do příkopu. Kupodivu jsem ale začal dojíždět i jiné bojovníky. Vědom si však svých bídných zásob energie, jsem raději vždy přešel na druhou stranu vozovky. Když musím já tak ať si ostatní taky užijí. Pak jsem už jen hypnotizoval budík přede mnou a čekal na číslici osmdesát. To že to bylo o kuličku delší je jiná pohádka. Totálně otupělý jsem pak ve sjezdu dojel Gejzu z Vin. šlapek. Zatímco on se snažil zmobilizovat síly a nezabít se, tak já pro změnu tupě vykrušoval jednu serpentinu za druhou. Uval jsem si náskok a ten jsem našťestí udržel až do konce. No a poslední výjezd. Tam se opravdu dostalo výrazu peklo. Nějaký hoch mi tam sice chtěl dodat sil, ale jediné na co jsem se zmožil že jsem ho odeslal dozadu. Nebylo mi vůbec hej. Dokonce jsem zahlídl pro mě přízrak borce Mlhoše také Vin. šlapky. Tentokrát bohužel ne. Do kopce se spurtovat nebude. S vypětím všech sil jsem se zvedl ze sedla a nějak projel cílem. Tam jsem se složil do trávy. Totální vyčerpaní. No prostě peklo.

Co říci na závěr. Peklo bolí ale stojí rozhodně za to. Velkou měrou na tom má podíl především organizace a také davy fanoušků. Především mám radost, že jsem to vůbec dokončil. Dost lepší než já vzdalo. Pro mě jednoznačně vrchol sezony. V kontextu zpackané mistrovské časovky v Domašově u Brna, jsem si říkal ať si myslí o amatérech ti ostatní, co chtějí, jsme lepší. Protože na lidech je vidět že do toho dávají to srdíčko. A to je na tom to krásné.

Marhi, KPO **PS: Dík Petru Pohořalému a celému organizačnímu týmu.**